

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Heleny Liškové a soudců JUDr. Hany Čvančarové a JUDr. Dany Slavíkové ve věci žalobce: **Vladimír L.**, nar. xxx, bytem xxx, xxx, zast. Mgr.Bc.Radimem Hanke, advokátem se sídlem advokátní kanceláře Lysá nad Labem, Masarykova 1250/50, proti žalovanému: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16, o **zaplacení částky 305.629,- Kč s příslušenstvím**, k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 8. října 2010, č.j. 15 C 207/2009 – 94,

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu I. stupně se v zamítavém výroku o věci samé pod bodem I. **m ě n í** tak, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci částku 50.000,- Kč do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku, jinak se ohledně částky 225.629,- Kč **p o t v r z u j e**.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů ve výši 100.290,- Kč, do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Bc. Radima Hankeho, advokáta.

O d ů v o d n ě n í

Shora citovaným rozsudkem vydaným v pořadí jako druhý soud I. stupně jednak zamítl žalobu se žádostí, aby žalovaný byl povinen zaplatit žalobci částku 275.629,- Kč (bod I.), dále žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobci částku 30.000,- Kč a k rukám jeho zástupce náhradu nákladů řízení ve výši 48.940,80 Kč vždy do 15 dnů od právní

moci rozsudku (body II. a III.). V této věci soud I. stupně rozsudkem z 10.9.2009, č.j. 15 C 207/2009-37 zamítl v plném rozsahu žalobu, jíž se žalobce na žalovaném podle zák.č. 82/1998 Sb. domáhal náhrady škody ve výši celkem 305.629,- Kč jako imateriální újmy způsobené mu v souvislosti s trestním řízením poté, co byl dne 29.10.2005 účastníkem dopravní nehody, a ačkoliv ji nezavinil, bylo proti němu zahájeno dne 7.12.2005 trestní stíhání, jemuž se aktivně všemi dostupnými prostředky bránil, avšak posléze dne 26.6.2008 byl Okresním soudem v Rakovníku jako soudem I. stupně uznán vinným trestným činem ublížení na zdraví podle § 224 odst. 1 tr.zák., a teprve rozsudkem odvolacího Krajského soudu v Praze soudu ze dne 9.9.2008, č.j. 10 To 340/2008-620 byl zproštěn obžaloby. Žalovaný žalobce ohledně imateriální újmy při předběžném projednání nároku neodškodnil. Tehdy soud I. stupně dovedl, že žalobci zadostiučinění v případě nezákonného rozhodnutí s ohledem na zák.č. 82/1998 Sb. ve znění zák.č. 160/2006 Sb. nepřísluší. K odvolání žalobce byl tento rozsudek usnesením Městského soudu v Praze ze dne 25.2.2010, č.j. 21 Co 579/2009-57 zrušen a věc vrácena soudu I. stupně k dalšímu řízení se závazným právním názorem, podle něhož při správném výkladu ustanovení zák.č. 82/1998 Sb. ve znění zák.č.160/2006 Sb. by se nárok na poskytnutí zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu z titulu nezákonného rozhodnutí měl vztahovat také na nemajetkovou újmu vzniklou před účinností zák.č. 160/2006 Sb., jak vyplývá z rozhodnutí Ústavního soudu ČR, sp.zn. Pl. ÚS 18/01, IV. ÚS 428/05 nebo II. ÚS 1191/08, neboť tento nárok vyplýval přímo z Listiny základních práv a svobod, navíc zprošťující trestní rozsudek byl vydán dne 9.9.2008, tedy po účinnosti novely a trestní řízení tvoří jeden celek.

Napadeným rozsudkem poté soud I. stupně vyhověl žalobě ohledně částky 30.000,- Kč, kterou po citaci čl. 36 odst. 3, odst. 4 zák.č. 2/1993 Sb. a ust. § 7 odst. 1,2, § 8 odst. 1 a § 31a odst. 1,2 zák.č. 82/1998 Sb., které citoval, shledal přiměřenou nemajetkové újmě žalobce. Dovedl, že trestní stíhání a trestní řízení bylo pro žalobce zásahem do jeho osobnostních práv, přihlédl k významu řízení pro žalobce, při rozhodování o výši odškodnění přihlédl také k celkové délce řízení, t.j. k době, po kterou byl žalobce v nejistotě ohledně možného odsouzení a dále k trestu, jenž mu hrozil. S ohledem na horní hranici trestu odnětí svobody až na tři roky nepodmíněně přisoudil žalobci za každý tento rok částku 10.000,- Kč a ve zbytku žalobu jako nedůvodnou zamítl. Pokud jde o další žalobcem tvrzená nezákonná rozhodnutí, soud I. stupně konstatoval, že je nelze podřadit pod nezákonná rozhodnutí, jak jsou zákonem definována t.j. pravomocná rozhodnutí, která byla pro nezákonnost zrušena, a nelze je považovat ani za nesprávný úřední postup, vzhledem k tomu, že žalobcem namítaný postup spočíval ve shromažďování důkazů pro rozhodnutí, hodnocení shromážděných skutečností, tedy jednalo se o činnost přímo směřující k vydání rozhodnutí, jejíž vady by se projevíly právě v tomto rozhodnutí. O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 142 odst. 3 o.s.ř. a žalobci přiznal jejich náhradu z přisouzené částky.

Proti tomuto rozsudku, a to proti zamítavému výroku a výroku o nákladech řízení, podal v zákonné lhůtě odvolání žalobce, který jej označil za nespravedlivý. Namítl, že přestože soud konstatoval, že není důvod nevěřit tvrzením žalobce o útrapách v osobním i rodinném životě vyvolaných jeho trestním stíháním, absentuje úvaha ohledně výše odškodnění. Soud nezohlednil dobu trvání trestního řízení a přiznal žalobci částku 10.000,- Kč za rok trestní sazby uvedené v obžalobě, nikoliv sazby, která mu po celou dobu řízení skutečně hrozila. Dále odvolatel podrobně rozvedl skutkové okolnosti, možnosti posouzení skutkové podstaty trestného činu a hranici trestní sazby a dovozoval, že mu hrozilo odnětí svobody až na 10 let. Poukázal na praxi Evropského soudu pro lidská práva (dále jen ESLP) a rozhodnutí ve věci Ernestina Zullo vs. Itálie z 10.11.2004, z něhož vyplývá, že východiskem pro výpočet škody za morální újmu je částka 1.000 až 1.500 EUR za každý

rok trvání řízení a v případě velkého významu sporu pro poškozeného byla výsledná částka zvýšena o dalších 2.000,- EUR, což přichází v úvahu i v případě žalobce, jemuž šlo o osobní svobodu. Odvolatel poté provedl výpočet podle uvedených zásad s tím, že by mu příslušelo 158.665,- Kč. Soudu I. stupně vytkl, že nevzal v úvahu i hrozbu povinnosti žalobce nahradit poškozeným škodu ve formě imateriální újmy, kterou poškození vyčíslili na 13,855.584,- Kč, která by nebyla hrazena z pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem motorového vozidla a např. i 10% podíl žalobce na této náhradě by pro něho byl likvidační. Navrhl, aby změnou napadeného zamítavého výroku mu odvolací soud přiznal i částku 275.629,- Kč a náhradu nákladů řízení.

Žalovaný omluvil svou neúčast u odvolacího řízení a navrhl potvrzení napadeného rozsudku.

Z podnětu podaného odvolání odvolací soud postupem podle § 212 a § 212a o.s.ř. projednal věc v mezích, ve kterých se odvolatel domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že odvolání je zčásti důvodné.

Soud I. stupně sice správně posoudil hlediska odškodnění uvedená v ust. § 31a zák. č. 82/1998 Sb. ve znění zák.č. 160/2006 Sb., avšak při rozhodování o výši odškodnění je nevztahoval k délce trestního řízení t.j. k době, za niž žalobci přísluší náhrada za nemajetkovou újmu, ale k trestní sazbě, která žalobci podle obžaloby hrozila. Přestože trestní sazba bezpochyby musela hrát významnou roli v morální újmě žalobce, kterou však je vhodné promítnout do významu sporu pro poškozeného, kdežto pro výši odškodnění má zásadní význam doba, po kterou újma poškozeného trvala, tedy v tomto případě délka trestního řízení. Odvolací soud proto na základě skutkových zjištění provedených soudem I. stupně vztáhl určení výše odškodnění k délce trestního řízení trvajících 3 roky. Dále s ohledem na judikaturu ESLP, ale i současnou praxi soudů České republiky, jak na ni poukazoval žalobce, dovodil odvolací soud, že přiměřenou částkou pro odškodnění žalobce je 20.000,- Kč za každý rok trvání trestního řízení, t.j. 60.000,- Kč, kterou zvýšil s ohledem na zvýšený význam trestního řízení pro žalobce o dalších 20.000,- Kč, což znamená, že celková výše odškodnění žalobce by měla činit 80.000,- Kč, z nichž napadeným rozsudkem bylo žalobci přisouzeno již 30.000,- Kč a žalovaná se proti této částce neodvolala. Proto změnou zamítavého výroku napadeného rozsudku bylo žalobci přiznáno dalších 50.000,- Kč (§ 220 odst. 1 písm. a/ o.s.ř.) a ohledně částky 225.629,- Kč byl rozsudek podle § 219 o.s.ř. potvrzen.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 3 o.s.ř., pro odvolací řízení ve spojení s § 224 odst. 1 o.s.ř., proto žalobci byla přiznána jejich náhrada, kterou představuje sazba odměny advokáta vycházející z přiznané částky 80.000,- Kč v řízení před soudem I. stupně, dále II. stupně a znovu I. stupně, a v tomto odvolacím řízení z částky 50.000,- Kč. Náklady řízení žalobce potom činí za řízení před soudem I. stupně sazba odměny advokáta ve výši 20.900,- Kč, 2 paušální náhrady hotových výdajů po 300,- Kč (požadované advokátem za převzetí a přípravu zastoupení, žalobu a účast u jednání), t.j. 600,- Kč a 20% DPH ve výši 4.300,- Kč, tyto náklady celkem 25.800,- Kč, za řízení před soudem II. stupně ve výši sazby odměny advokáta 20.900,- Kč, 2 paušálních náhrad po 300,- Kč (odvolání a účast u odvolacího jednání), jízdné ve výši 492,- Kč při použití osobního automobilu tov.zn. Škoda Octavia reg.zn. xxx s průměrnou kombinovanou spotřebou 5,33 l benzínu na 100 km na trase Lysá nad Labem Praha a zpět celkem 92 km a sazbě základní náhrady za 1 km jízdy včetně průměrné ceny pohonných hmot ve výši 5,35 Kč za 1 km a náhrady za promeškaný čas za 4 půlhodiny po 100,- Kč a 20% DPH ve výši 4.478,40 Kč, tyto náklady

celkem 26.870,40 Kč, za řízení před soudem I. stupně po zrušení rozsudku ze dne 10.9.2009 ve výši sazby odměny advokáta ve výši 20.500,- Kč, 2 paušálních náhrad hotových výdajů po 300,- Kč (vyjádření k věcné příslušnosti a účast u jednání), jízdného 492,- Kč, náhrady za promeškaný čas 400,- Kč a 20 % DPH ve výši 4.478,40 Kč, tyto náklady celkem 26.870,40 Kč, za řízení před odvolacím soudem ve výši sazby odměny advokáta 15.800,- Kč, 2 paušálních náhrad hotových výdajů po 300,- Kč (odvolání a účast u odvolacího jednání), jízdného 491,- Kč, náhrady za promeškaný čas 400,- Kč a 20% DPH 3.458,20 Kč, tyto náklady celkem 20.749,20 Kč, náklady za řízení před soudy obou stupňů celkem 100.290,- Kč (§ 3 odst. 1 bod 4. vyhl.č. 484/2000 Sb., § 13 odst. 3, § 14 odst. 1 písm. a/ odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., § 156 odst. 1 písm. a/, § 157 odst. 3, odst. 4 písm. b/ zák.č. 262/2006 Sb., § 137 odst. 3 o.s.ř.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **je přípustné** podat dovolání do dvou měsíců od jeho doručení k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu, který rozhodoval v prvním stupni.

V Praze dne 1. února 2011

JUDr. Helena Lišková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Ettlerová Anna